Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (tredje avdelningen i utökad sammansättning)

den 10 juli 2024*

”Ekonomisk och monetär politik – Bankunionen – Gemensam resolutionsmekanism för kreditinstitut och vissa värdepappersföretag (SRM) – Förordning (EU) nr 806/2014 – Minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder – SRB:s beslut att inte meddela undantag – Överklagande till SRB:s överklagandepanel – Avslag på överklagandet – Villkoret att det inte ska finnas hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen – SRB:s utrymme för skönsmässig bedömning – Rättssäkerhet – Motiveringsskyldighet”

I mål T-540/22,

Republiken Frankrike, företrädd av T. Stéhelin, E. Timmermans och B. Travard, samtliga i egenskap av ombud,

sökande,

mot

Gemensamma resolutionsnämnden (SRB), företrädd av H. Ehlers, M. Fernández Rupérez och L. Forestier, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av advokaterna H.-G. Kamann och F. Louis,

svarande,

meddelar

TRIBUNALEN (tredje avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden F. Schalin samt domarna P. Škvařilová-Pelzl, I. Nõmm (referent), G. Steinfatt och D. Kukovec,

justitiesekreterare: handläggaren L. Ramette,

efter den skriftliga delen av förfarandet

efter förhandlingen den 14 november 2023,

följande

* Rättegångsspråk: franska.

Dom

1 Republiken Frankrike har med stöd av artikel 263 FEUF yrkat att tribunalen ska ogiltigförklara beslut nr 3/2021, meddelat av Gemensamma resolutionsnämndens (SRB) överklagandepanel den 8 juni 2022, att avslå överklagandet av beslut SRB/EES/2021/44 av den 4 november 2021 om fastställande av minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder (nedan kallat det angripna beslutet).

Bakgrund till tvisten

2 Den 6 november 2020 ingav en bankkoncern (nedan kallad den berörda bankkoncernen), för ett av sina dotterbolag, en ansökan om undantag från det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som tillämpas individuellt enligt artikel 12g i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 2014, s. 1), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/877 av den 20 maj 2019 (EUT L 150, 2019, s. 226), enligt artikel 12h.1 i nämnda förordning, för 2020 års resolutionsplaneringscykel.

3 Genom beslut SRB/EES/2021/44 av den 4 november 2021 om fastställande av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder avslog SRB den berörda bankkoncernens ansökan om undantag för ett av koncernens dotterbolag.

4 Den 21 december 2021 överklagade Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (ACPR) (Tillsyns- och resolutionsmyndigheten (ACPR) (nedan kallad klaganden vid överklagandepanelen) beslut SRB/EES/2021/44 till SRB:s överklagandepanel.

5 Den 8 juni 2022 avslog överklagandepanelen, genom det överklagade beslutet, nämnda överklagande.

Parternas yrkanden

6 Republiken Frankrike har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 2 september 2022.

7 Republiken Frankrike har yrkat att tribunalen ska

– ogiltigförklara det angripna beslutet, och

– förplikta SRB att ersätta rättegångskostnaderna.

8 Genom särskild handling som även den inkom till tribunalens kansli den 2 september 2022 har Republiken Frankrike, med stöd av artiklarna 88 och 89 i tribunalens rättegångsregler, yrkat att tribunalen som en processledningsåtgärd ska förelägga SRB att förete sin interna handbok gällande minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder.

9 SRB har yrkat att tribunalen ska

– ogilla talan, och

– förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

10 Republiken Frankrike har åberopat tre rättsliga grunder. Som första grund har Republiken Frankrike åberopat en felaktig tolkning och felaktig tillämpning av artikel 12h i förordning nr 806/2014 och ett ”överskridande av SRB:s utrymme för skönsmässig bedömning”. Den andra grunden avser åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen och den tredje grunden avser åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

Den första grunden: Felaktig tolkning och felaktig tillämpning av artikel 12h i förordning nr 806/2014 och ”överskridande av SRB:s utrymme för skönsmässig bedömning”

11 Inom ramen för den första grunden har Republiken Frankrike gjort gällande att överklagandepanelen felaktigt godkände SRB:s tolkning och tillämpning av artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014, eftersom dessa ”i princip” innebär ett krav på att en särskild garanti ställs och att det ”undantagsvis” medges en möjlighet att göra undantag från ett sådant krav. Republiken Frankrike har kritiserat överklagandepanelen för att inte ha försökt utröna huruvida SRB i förevarande fall hade fog för att kräva ställande av en sådan garanti.

12 Den första grunden består av två delar. Den första delgrunden avser felaktig tolkning och felaktig tillämpning av artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014. Som andra delgrund har det gjorts gällande att SRB har överskridit sitt utrymme för skönsmässig bedömning enligt artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014.

Den första delgrunden: Felaktig tolkning och felaktig tillämpning av artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014

13 Inom ramen för den första grundens första del har Republiken Frankrike gjort gällande att SRB ”i princip”, inom ramen för prövningen av en ansökan om undantag enligt artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014, krävde en särskild garanti mellan resolutionsenheten och dess dotterbolag för att anse att villkoret i artikel 12h.1 c i nämnda förordning var uppfyllt. Republiken Frankrike har gjort gällande att det fanns en rad tillräckligt övertygande samstämmiga indicier som klaganden vid överklagandepanelen hade lagt fram och som visade att SRB, genom kravet på en särskild garanti, inte hade begränsat sig till att tolka och tillämpa villkoret i artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014, utan i själva verket hade tillämpat ett kriterium som föreskrivs i andra unionsrättsliga bestämmelser på samma nivå, vilka dock inte är tillämpliga i förevarande fall.

14 SRB har bestritt Republiken Frankrikes argument.

15 Tribunalen erinrar inledningsvis om att unionslagstiftaren – för att förhindra att bankenheterna strukturerar sina skulder på ett sätt som begränsar det interna skuldnedskrivningsinstrumentets effektivitet och för att på så sätt skydda kundernas insättningar vid stora förluster – har ålagt bankerna att permanent respektera minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder. Dessa uttrycks som en procentandel av enhetens totala skulder och kapitalbas. Det ska även

understrykas att artikel 12g i förordning nr 806/2014 ålägger enheter interna minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder, i förevarande fall dotterbolag till en bankkoncern, som inte själva utgör resolutionsenheter.

16 De interna minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder kan tillgodoses på två sätt. För det första kan dotterbolaget emittera åtaganden till förmån för resolutionsenheten, i förevarande fall moderbolaget i den berörda bankkoncernen, exempelvis i form av obligationer. För det andra kan moderbolaget uppfylla de interna minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder för sitt dotterbolag genom att ställa en garanti som uppfyller flera kumulativa villkor som räknas upp i artikel 12g.3 i förordning nr 806/2014.

17 I artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014 föreskrivs en möjlighet att undanta dotterbolag från de interna minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder om tre kumulativa villkor är uppfyllda. Villkoret under c) i denna bestämmelse föreskriver att ”[d]et finns inga rådande eller förväntade väsentliga, praktiska eller rättsliga hinder för att resolutionsenheten snabbt ska kunna överföra medel ur kapitalbasen eller återbetala skulder till ett dotterföretag för vilket ett fastställande har gjorts enligt artikel 21.3, särskilt när resolutionsåtgärder vidtas i fråga om resolutionsenheten”.

18 Det ska även erinras om att formuleringen i artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014, nämligen att ”[n]ämnden får bevilja ett undantag från tillämpningen av artikel 12g i fråga om ett dotterföretag till en resolutionsenhet som etablerats i en deltagande medlemsstat” om de tre villkor som nämns däri är uppfyllda, med nödvändighet innebär att denna bestämmelse delvis föreskriver en normbunden befogenhet för SRB och delvis delegerar till nämnden ett utrymme för skönsmässig bedömning (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 13 juli 2018, Banque postale/ECB, T-733/16, EU:T:2018:477, punkt 39).

19 I ett första steg prövar SRB huruvida de tre villkoren i artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014 är uppfyllda. Om dessa villkor inte är uppfyllda har nämnden inte rätt att bevilja något undantag från minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder. SRB har då endast en normbunden behörighet och ska avslå undantagsansökan.

20 Om de tre villkor som anges i artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014 är uppfyllda, träder handläggningen in i den andra etappen. I ett sådant fall ”får” SRB nämligen bevilja ett undantag från minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder. Det rör sig således om en möjlighet som med nödvändighet innebär en rätt för SRB att bevilja eller inte bevilja ett undantag. SRB har därvid ett utrymme för skönsmässig bedömning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 juli 2018, Banque postale/ECB, T-733/16, EU:T:2018:477, punkt 41).

21 I det angripna beslutet fann överklagandepanelen att SRB inte hade gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tolkningen av artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014. Överklagandepanelen godtog nämligen inte att SRB:s synsätt, för att avgöra huruvida en bankkoncern som ansökt om undantag uppfyllde villkoret i den ovannämnda bestämmelsen, ”i princip” skulle ha inneburit ett krav på en särskild garanti och att det ”undantagsvis” medgavs en möjlighet att göra undantag från ett sådant krav.

22 För att avgöra huruvida överklagandepanelen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den kontrollerade SRB:s prövning av villkoret i artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014, inom ramen för den berörda bankkoncernens ansökan om undantag, kommer tribunalen att företa en tolkning av denna bestämmelse.

23 Enligt fast rättspraxis ska man vid tolkningen av en unionsbestämmelse inte bara beakta lydelsen och ändamålen, utan också sammanhanget och samtliga unionsbestämmelser (se dom av den 8 juli 2019, kommissionen/Belgien (Artikel 260.3 FEUF – Bredbandsnät), C-543/17, EU:C:2019:573, punkt 49 och där angiven rättspraxis, och beslut av den 24 oktober 2019, Liaño Reig/SRB, T-557/17, ej publicerat, EU:T:2019:771, punkt 59).

24 Vad för det första gäller bokstavstolkningen av artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014, konstaterar tribunalen att denna bestämmelse endast föreskriver följande villkor: ”Det finns inga rådande eller förväntade väsentliga, praktiska eller rättsliga hinder för att resolutionsenheten snabbt ska kunna överföra medel ur kapitalbasen eller återbetala skulder till ett dotterföretag”.

25 I artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014 föreskrivs således inte någon möjlighet att kräva en särskild garanti för att villkoret att det inte finns några rådande eller förväntade väsentliga, praktiska eller rättsliga hinder för att resolutionsenheten snabbt ska kunna överföra medel ur kapitalbasen eller återbetala skulder (nedan kallat hindret för snabb överföring av medel ur kapitalbasen) är uppfyllt. Ej heller nämns däri att SRB inte får kräva en särskild garanti i detta avseende.

26 Under dessa omständigheter ska tribunalen fortsätta prövningen av artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014 genom att göra en kontextuell och teleologisk tolkning av artikel 12h i samma förordning, för att avgöra huruvida denna bestämmelse gör det möjligt för SRB att kräva en särskild garanti för att villkoret i artikel 12h.1 c i förordningen är uppfyllt och för att det berörda dotterbolaget ska kunna undantas från det interna minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder.

27 För det andra består den kontextuella tolkningen av artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014 av en prövning dels av förarbetena till förordningen, dels av bestämmelsens samband med de övriga bestämmelserna i förordningen i dess helhet samt med bestämmelser i andra unionsrättsakter.

28 Det ska i detta hänseende erinras om att artikel 12h i förordning nr 806/2014 infördes genom förordning 2019/877.

29 Det framgår av förarbetena till förordning 2019/877 – det vill säga förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning COM(2016) 851 final om ändring av förordning nr 806/2014 vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags rekapitaliseringskapacitet av den 23 november 2016 – att följande två typer av ändringar ingår i samma lagstiftningspaket. Dels rör det sig om de föreslagna ändringarna av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 2013, s. 1, rättelser i EUT L 208, 2013, s. 68, och i EUT L 321, 2013, s. 6), vilka syftar till att införa minimikravet på en norm för total förlustabsorptionsgrad (TLAC), det vill säga en standard som antogs vid G 20-toppmötet i Antalya (Turkiet) den 15–16 november 2015 och som syftar till att säkerställa att globala systemviktiga banker har den kapacitet att absorbera förluster och rekapitalisera sig som krävs vid resolution. Dels rör det sig om de föreslagna ändringarna av förordning nr 806/2014 om ytterligare skyldigheter för systemviktiga banker från fall till fall samt allmänna krav för banker som är etablerade i bankunionen.

30 Vad gäller de föreslagna ändringarna av förordning nr 806/2014 framgår det av förarbetena att artiklarna 12g och 12h (vilka sedermera kom att bli artiklarna 12f och 12g i förordning nr 806/2014) avser tillämpningsnivån för minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder,

och att detta minimikrav är tillämpligt på resolutionskoncernsnivå när det gäller institut som betraktas som resolutionsenheter. I förarbetena framhålls även att begreppet ”internt minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder” införs i förslagen, i linje med ett liknande begrepp som infördes genom TLAC-standarden, och att detta innebär att de andra enheterna i resolutionskoncernen, vilka själva inte är resolutionsenheter, måste emittera godtagbara skuldinstrument inom en resolutionskoncern och att resolutionsenheterna måste köpa dessa instrument. I förslagen anges också att det interna minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder på vissa villkor kan ersättas av säkerställda garantier som ställs ut av resolutionsenheten till de andra enheterna i resolutionskoncernen.

31 Det framgår även av förarbetena att det i artikel 12i (som kom att bli artikel 12h i förordning nr 806/2014) preciseras att SRB på vissa villkor kan häva det interna minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för ett dotterbolag, om både dotterbolaget och moderbolaget är etablerade i samma deltagande medlemsstat.

32 Hänvisningen till kravet på en garanti nämns således på ett tydligt sätt endast vad gäller den framtida artikel 12g i förordning nr 806/2014, avseende tillämpning av krav ”på en enhet …som inte själv utgör en resolutionsenhet”. Diskussionerna om den framtida artikel 12h i nämnda förordning, avseende möjligheten till undantag för det interna minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder, rörde inte möjligheten att kräva en garanti i detta sammanhang.

33 När det gäller förhållandet mellan artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014 och övriga bestämmelser i förordning nr 806/2014 som helhet eller med bestämmelser i andra unionsrättsakter, erinrar tribunalen om att det i skäl 83 i förordning nr 806/2014 anges att ”[f]ör att undvika att enheter strukturerar sina skulder på ett sätt som förhindrar att skuldnedskrivningsverktyget blir verkningsfullt, är det lämpligt att fastställa att enheter vid varje tidpunkt måste uppfylla ett minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som får omfattas av skuldnedskrivningsverktyget, uttryckt i procent av enhetens totala skulder och kapitalbas”.

34 Vad gäller förordning 2019/877 anges i skäl 19 i förordningen att ”[o]m både resolutionsenheten eller moderföretaget och dess dotterföretag är etablerade i samma medlemsstat och är del av samma resolutionsgrupp bör nämnden kunna få bevilja ett undantag från tillämpningen av det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som är tillämpligt på … dotterföretag som inte utgör resolutionsenheter eller tillåta dem att uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder med säkerställda garantier mellan moderföretaget och dess dotterföretag, vilka kan utlösas inom tidsramar som är likvärdiga med dem som gäller för nedskrivning eller konvertering av kvalificerade skulder” samt att ”[d]e säkerheter som ställs för garantin bör vara höglikvida och kännetecknas av minimal marknads- och kreditrisk”.

35 I skäl 19 i förordning 2019/877 anges i huvudsak innehållet i de nya artiklarna 12g och 12h i förordning nr 806/2014.

36 I artikel 12g.3 i förordning nr 806/2014 föreskrivs nämligen att SRB får tillåta enheter som inte själva är resolutionsenheter att uppfylla det interna minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som de även åläggs genom en garanti som ska uppfylla nio kumulativa villkor. Det krävs bland annat att garantin täcks av säkerheter som motsvarar minst 50 procent av garantibeloppet. Såsom framgår av punkt 34 ovan innebär detta att moderbolaget i själva verket måste placera sina likvida tillgångar i förväg för att täcka garantin.

37 I artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014 föreskrivs, såsom det har erinrats om i punkt 17 ovan, en möjlighet att från det interna minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder undanta ett dotterbolag om villkoren i denna bestämmelse är uppfyllda, däribland villkoret att det inte får finnas några hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen.

38 Det ska även erinras om att det i skäl 2 sista meningen i förordning 2019/877 understryks att ”[b]estämmelserna i förordning … nr 806/2014, i dess ändrade lydelse enligt den här förordningen, i fråga om instituts och enheters förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet bör tillämpas på ett sätt som är förenligt med dem i … förordning … nr 575/2013 och … direktiv 2013/36/EU och 2014/59/EU”. En bestämmelse som liknar artikel 12h i förordning nr 806/2014 återfinns i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 2014, s. 190), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/879 av den 20 maj 2019 om ändring av direktiv 2014/59/EU vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet och om direktiv 98/26/EG (EUT L 150, 2019, s. 296).

39 I artikel 45f.3 c i direktiv 2014/59 föreskrivs nämligen en möjlighet till undantag för ett dotterbolag om det inte finns några rådande eller förväntade väsentliga, praktiska eller rättsliga hinder för att resolutionsenheten snabbt ska kunna överföra medel ur kapitalbasen till dotterbolaget.

40 Till skillnad från förordning nr 806/2014 innehåller artikel 45f.3 i direktiv 2014/59 emellertid även uttryckligen ett ytterligare villkor som skiljer sig från villkoret att det inte ska finnas något hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen, nämligen villkoret att moderbolaget ställer ut en garanti till förmån för sitt dotterbolag. I artikel 45f.3 d i direktiv 2014/59 föreskrivs närmare bestämt att ”[r]esolutionsenheten uppfyller den behöriga myndighetens krav på ansvarsfull ledning av dotterföretaget och har åtagit sig att, med den behöriga myndighetens samtycke, svara för dotterföretagets åtaganden”. Det föreskrivs däri även att det sistnämnda villkoret inte behöver vara uppfyllt om dotterföretagets risker är försumbara. Såvida inte riskerna är försumbara måste detta ytterligare villkor således föreligga för att SRB ska kunna utöva sitt utrymme för skönsmässig bedömning om huruvida ett undantag ska beviljas eller inte. Tribunalen konstaterar att något sådant villkor inte anges i artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014.

41 Det framgår således av en kontextuell tolkning att kravet på säkerställda garantier mellan moderföretaget och dess dotterbolag endast föreskrivs i artikel 12g i förordning nr 806/2014 som ett medel för att uppfylla det interna minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder, och att kravet på en garanti inte förekommer i artikel 12h.1 i samma förordning i samband med ett undantag, till skillnad från vad lagstiftaren har föreskrivit i direktiv 2014/59, vilket även antogs på resolutionsområdet.

42 I detta skede framgår det av det ovan anförda att möjligheten att erhålla ett undantag enligt artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014 inte på något sätt kan villkoras av ett krav på en säkerställd garanti, jämförbart med vad som föreskrivs i artikel 12g.3 i samma förordning. Ett motsatt synsätt skulle innebära att artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014 förlorade all ändamålsenlig verkan, vilket därmed skulle utgöra ett uppenbart åsidosättande av denna bestämmelse.

43 Ovanstående överväganden stöder däremot inte Republiken Frankrikes påstående att SRB inte kan kräva ”någon garanti alls” inom ramen för prövningen av en undantagsansökan. Det går nämligen inte att av den kontextuella tolkning som gjorts ovan dra slutsatsen att den omständigheten att en garanti inte nämns i bestämmelsen om prövning av en ansökan om undantag från det interna minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder (det vill säga artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014) i kraft av själva rättsförhållandet (*ipso jure*) hindrar SRB från att uppställa ett sådant krav inom ramen för denna prövning. Även om SRB är skyldig att avslå en undantagsansökan när ett av de kumulativa villkoren i artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014 inte är uppfyllt, har SRB däremot ett visst utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att fastställa under vilka omständigheter det tredje av dessa villkor, det vill säga att det inte ska föreligga något hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen, är uppfyllt. Det är således inte uteslutet att det, med hänsyn till det utrymme för skönsmässig bedömning som SRB förfogar över för att bedöma det tredje villkoret i ovannämnda artikel, är berättigat att kräva en annan garanti än den som föreskrivs i artikel 12g.3 i förordning nr 806/2014 för att förhindra att det föreligger hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen.

44 För det tredje kommer tribunalen att fortsätta sin bedömning genom att göra en teleologisk tolkning av artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014. Vid denna tolkning ska man beakta det allmänna mål som eftersträvas med förordning 2019/877 och förordning nr 806/2014.

45 Lagstiftaren har i skäl 5 i förordning 2019/877 angett det huvudsakliga syftet med förordningen, nämligen att ”[SRB] bör se till att instituten och enheterna har tillräcklig förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet för att säkerställa en smidig och snabb förlustabsorbering och rekapitalisering vid resolution med minimala effekter för skattebetalarna och för den finansiella stabiliteten. Detta bör uppnås genom att instituten efterlever ett institutsspecifikt minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som anges i förordning (EU) nr 806/2014”.

46 Såsom SRB har påpekat är det gemensamma huvudsyftet med förordning nr 806/2014 och direktiv 2014/59, som lagstiftaren eftersträvar genom att ålägga minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder för samtliga institut i en bankkoncern, att säkerställa en effektiv resolution med minimala negativa effekter på realekonomin, det finansiella systemet och de offentliga finanserna.

47 Vidare framgår det av skälen 17 och 18 i förordning 2019/877 att även om institut eller enheter som identifierats som resolutionsenheter endast bör omfattas av minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder på konsoliderad resolutionsgruppsnivå, så bör institut eller enheter som inte är resolutionsenheter fullgöra minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder på individuell nivå.

48 Principen är således att det finns en skyldighet att iaktta det interna minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för varje dotterbolag i den berörda bankkoncernen. Med tanke på den betydelse av att minimera effekterna för skattebetalarna och den finansiella stabilitet som ligger till grund för denna skyldighet, kan undantag från principen endast komma i fråga om villkoren för beviljande av sådant undantag är uppfyllda. SRB:s beslut att avstå från det interna minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder får således inte äventyra målet att minimera effekterna för skattebetalarna och den finansiella stabiliteten, vilket ligger till grund för skyldigheten att i förväg placera det interna minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder på dotterbolagsnivå. Om det inte fanns något i förväg uppställt internt minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder på dotterbolagsnivå, och om dotterbolagets förluster översteg dess

lagstadgade aktiekapital, skulle dotterbolaget självt, såsom SRB med rätta har påpekat, bli föremål för resolution, och en sådan situation skulle strida mot det syfte som ligger till grund för det interna minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder.

49 Tribunalen finner följaktligen att SRB ska vägledas av det mål som det erinrats om i punkt 46 ovan när nämnden tillämpar förordning nr 806/2014 och prövar huruvida villkoren i artikel 12h.1 i nämnda förordning är uppfyllda.

50 När SRB prövar en ansökan om undantag från det interna minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder, ankommer det således på SRB att bedöma huruvida det finns andra verktyg som kan fungera som funktionella substitut för det interna minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. Inom ramen för SRB:s utrymme för skönsmässig bedömning (se punkt 43 ovan) finns det inget som hindrar nämnden från att anse att en garanti, beroende på omständigheterna i varje undantagsansökan, är nödvändig för att villkoret att det inte ska föreligga något hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen ska anses vara uppfyllt. Av de skäl som angetts ovan i punkt 42 är det däremot inte tillåtet för SRB att kräva en garanti med liknande egenskaper som de som föreskrivs i artikel 12g.3 i förordning nr 806/2014.

51 Det ska i detta hänseende understrykas att det inte framgår av det angripna beslutet att SRB krävde att den berörda bankkoncernen skulle ställa en garanti som motsvarade eller hade liknande egenskaper som den i artikel 12g.3 i förordning nr 806/2014, och än mindre att överklagandepanelen skulle ha godtagit ett sådant synsätt från SRB:s sida.

52 Inget av de argument som Republiken Frankrike har anfört kan föranleda någon annan bedömning.

53 För det första kan Republiken Frankrike inte med framgång kritisera överklagandepanelen och SRB för att enbart ha fokuserat på det allmänna syftet med resolutionsramen och kravet på det interna minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder, vilket är gemensamt i förordning nr 806/2014 och direktiv 2014/59/EU, och för att inte ha beaktat förordningens specifika mål som består i att minska risken för fragmentering av den inre marknaden för finansiella tjänster. Republiken Frankrike har nämligen gjort gällande att de undantag från det interna minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder som är tillämpliga mellan enheter belägna i en och samma medlemsstat, bidrar till dessa mål genom att minska hindren för den fria rörligheten för likviditet och kapital inom koncernen.

54 Såsom anges i skäl 18 i förordning 2019/877, och såsom det har erinrats om i punkt 47 ovan, är det främsta syftet med åtgärden att underställa institut eller enheter som inte är resolutionsenheter de interna minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder på individuell nivå att förhindra eventuella risker för marknadsstörningar genom att göra det möjligt för SRB att genomföra en resolution av en resolutionskoncern utan att vissa av koncernens dotterbolag blir föremål för ett resolutionsförfarande.

55 I detta sammanhang framstår målet att minska hindren för fri rörlighet för likviditet och kapital inom koncernen, som eftersträvas med artikel 12h i förordning nr 806/2014 vari föreskrivs att SRB har möjlighet att på vissa villkor avstå från att tillämpa de interna minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder, som sekundärt. Ett sådant mål kan inte eftersträvas på bekostnad av det prioriterade mål som tribunalen erinrat om i punkt 54 ovan.

56 I skäl 2 i förordning 2019/877 anges att de berörda bestämmelserna i förordning nr 806/2014, i deras lydelse enligt bestämmelserna i förordning 2019/877, bör tillämpas på ett sätt som är förenligt med bestämmelserna i bland annat direktiv 2014/59. I artikel 45f.3 d i direktiv 2014/59 föreskrivs emellertid att moderbolaget ska förklara sig svara för dotterbolagets åtaganden endast om dotterbolaget löper icke försumbara risker. Lagstiftaren har således förespråkat ett försiktigt synsätt genom att tillåta undantag utan krav på en garanti endast om strikta villkor är uppfyllda, och särskilt om ett sådant undantag inte medför någon risk.

57 Av konsekvensskäl ska bestämmelserna i förordning nr 806/2014, i deras lydelse enligt förordning 2019/877, även tillämpas på ett sådant sätt att undantag endast kan beviljas om strikta villkor är uppfyllda. Härav följer att SRB, när nämnden prövar huruvida villkoret i artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014 är uppfyllt, kan anse att kravet på en garanti i förevarande fall är nödvändigt för att detta villkor ska kunna anses vara uppfyllt. Den omständigheten att det i artikel 12h.1 i nämnda förordning inte uttryckligen föreskrivs något krav på att moderbolaget ska ställa en garanti till förmån för sitt dotterbolag innebär att lagstiftaren har gett SRB ett utrymme för skönsmässig bedömning vad gäller huruvida en sådan garanti eventuellt är nödvändig, ett utrymme för skönsmässig bedömning som lagstiftaren däremot inte har tillerkänt resolutionsmyndigheten inom ramen för prövningen av ett undantag med tillämpning av direktiv 2014/59.

58 För det andra kan Republiken Frankrike inte heller med framgång åberopa kommissionens svar på en fråga som ställts av en medlemsstat angående införlivandet av direktiv 2019/879. Kommissionen hade därvid understrukit att lagstiftaren frivilligt underlåtit att återge artikel 45f.3 d–f och 45f.4 d–f i direktiv 2014/59, i dess lydelse enligt direktiv 2019/879, och att det ankom på de nationella resolutionsmyndigheterna och, mot bakgrund av de principer om delegering av befogenheter som fastställdes i domen av den 13 juni 1958, Meroni/Höga myndigheten (9/56, EU:C:1958:7), på SRB att beakta detta vid genomförandet av bestämmelserna i förordning nr 806/2014.

59 SRB:s synsätt, beträffande vilket överklagandepanelen inte påtalat någon felaktig rättstillämpning, är förenligt med vad som följer av domen av den 13 juni 1958, Meroni/Höga myndigheten (9/56, EU:C:1958:7); detta synsätt innebär nämligen inte på något sätt att det skulle föreligga någon automatisk skyldighet att ställa garanti för att kravet på att det inte ska föreligga något hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen kan anses uppfyllt, utan det ger snarare ger SRB ett utrymme för skönsmässig bedömning i detta avseende som kan leda till att SRB kräver en garanti om nämnden, beroende på omständigheterna i det enskilda fallet, anser det nödvändigt.

60 Republiken Frankrike har för det tredje åberopat SRB:s offentliga vägledningsdokument ”MREL Policy” (nedan kallat det offentliga vägledningsdokumentet), jämte nämndens interna handbok. Republiken Frankrike har därvid gjort gällande att SRB systematiskt begärt ställande av garanti varje gång utan att företa en konkret prövning, och nämnden anser i själva verket att en garanti är ett villkor för att det ska gå att slå fast att det inte föreligger något hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen, i den mening som avses i artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014.

61 Tribunalen finner att Republiken Frankrike inte kan vinna framgång med sitt argument, som grundar sig på SRB:s interna handbok och det offentliga vägledningsdokumentet och som i huvudsak går ut på att SRB har fastställt ett nytt villkor som inte föreskrivs i regelverket, nämligen villkoret att en garanti ska ställas.

62 Omnämnandet av en garanti för att visa att det inte förelåg något hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen infördes nämligen inte i bilaga II till det offentliga vägledningsdokumentet förrän i juni 2022 och existerade således inte när SRB antog sitt beslut SRB/EES/2021/44 av den 4 november 2021.

63 Vidare framgår det tydligt av det offentliga vägledningsdokumentet att det inte är avsett att ha rättsligt bindande verkan och att det inte på något sätt ersätter de rättsliga krav som finns i tillämplig nationell lagstiftning och unionslagstiftning. Det anges även i vägledningsdokumentet att det inte kan åberopas för juridiska ändamål, att det inte innehåller någon bindande tolkning av unionslagstiftning eller nationell lagstiftning och att det inte heller tjänar som juridiskt ställningstagande eller ersätter ett sådant.

64 I enlighet med den ståndpunkt som överklagandepanelen intog (punkt 82 i det angripna beslutet) är det tillvägagångssätt som beskrivs i det offentliga vägledningsdokumentet, i dess ändrade lydelse från juni 2022 – vilket gör det möjligt för SRB att begära en särskild garanti inom ramen för bedömningen av villkoret att det inte ska föreligga något hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen – förenligt med lydelsen i artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014, såsom särskilt framgår av punkterna 44–51 ovan.

65 Den omständigheten att det i bilaga II till SRB:s offentliga vägledningsdokument, i dess lydelse från juni 2022, anges att de banker som ansöker om undantag – för att visa att medel fritt kan överföras i ett resolutionsscenario – ”normalt sett” måste lägga fram bevis för en garanti, visar att SRB föredrar en garanti som framstår som det säkraste sättet att säkerställa att det inte finns några hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen. Bilaga II kan emellertid inte tolkas så, att SRB ”i princip och automatiskt i samtliga fall” kräver att en garanti ställs. Genom att i samma bilaga II precisera att SRB, när det är motiverat på grund av de särskilda omständigheterna i ett enskilt fall, kan anta ett annat tillvägagångssätt vid sin bedömning av förenligheten med artikel 12h i förordning nr 806/2014, bekräftar SRB att nämnden även fortsättningsvis kommer att göra en bedömning i varje enskilt fall av hur villkoret om att det inte föreligger något hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen ska kunna uppfyllas.

66 När det gäller SRB:s interna handbok har Republiken Frankrike dessutom gjort gällande att SRB först angav däri att ställandet av en garanti var ett villkor för att kunna beviljas ett undantag och därefter ändrade detta synsätt genom att framställa ställandet av en garanti som en omständighet i syfte att visa att det inte förelåg något hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen, i den mening som avses i artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014. Detta tyder emellertid snarare på att SRB faktiskt beaktade räckvidden av denna bestämmelse, av vilken det framgår att en garanti inte kan krävas ex officio och automatiskt, men att behovet av en sådan garanti kan beaktas vid bedömningen av kravet på att det inte ska föreligga något hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen. Såsom särskilt framgår av punkterna 44–51 ovan finns det inget som hindrar SRB från att, beroende på omständigheterna i det aktuella fallet, kräva en garanti för att kravet i artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014 ska anses vara uppfyllt.

67 Slutligen framgår det under alla omständigheter av utdragen ur beslut SRB/EES/2021/44 och av det angripna beslutet, bland annat av punkterna 68–71 däri, att SRB i förevarande fall avgjorde frågan huruvida det förelåg hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen genom att ange att SRB gjorde en konkret bedömning i det enskilda fallet av den berörda bankkoncernens situation och, i synnerhet, av de garantier som koncernen lämnat under åren 2014 och 2015 för

att uppfylla detta villkor, samt att överklagandepanelen prövade SRB:s tillvägagångssätt och drog slutsatsen att denna bedömning inte innebar någon felaktig rättstillämpning i det att tillvägagångssättet genomförts i det konkreta enskilda fallet.

68 Överklagandepanelens och SRB:s resonemang grundar sig således varken på det offentliga vägledningsdokumentet eller på SRB:s interna handbok, och det följer således inte av en mekanisk tillämpning av villkoret om ställande av en garanti. Det är just detta som överklagandepanelen framhöll i punkt 79 i det angripna beslutet, nämligen att beslut SRB/EES/2021/44 var ett individuellt beslut avseende den berörda bankkoncernen och att beslutet inte hänvisade vare sig till det offentliga vägledningsdokumentet eller till SRB:s interna handbok.

69 Övervägandena avseende den interna handboken och det offentliga vägledningsdokumentet (se bland annat punkterna 71–73 i det angripna beslutet) utgör därvid ett svar på de argument som klaganden anförde vid överklagandepanelen. Syftet med dessa överväganden var att visa att omnämnandet av garantin i dessa båda dokument inte innebar att SRB:s utövande av sitt utrymme för skönsmässig bedömning omvandlats till att egentligen bli ett automatiskt krav.

70 Mot denna bakgrund kan talan inte vinna bifall såvitt avser den första grundens första del.

Den andra delgrunden: SRB har överskridit sitt utrymme för skönsmässig bedömning enligt artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014

71 Republiken Frankrike har gjort gällande att överklagandepanelen borde ha konstaterat att SRB överskridit sitt utrymme för skönsmässig bedömning. Republiken Frankrike har för det första gjort gällande att artikel 12h i förordning nr 806/2014 på ett precist sätt reglerar SRB:s befogenheter på grundval av objektiva kriterier, vilket innebär att användningen av dessa befogenheter ska bli föremål för en noggrann kontroll mot bakgrund av dessa kriterier. Överklagandepanelen ansåg å ena sidan att kravet på en särskild garanti endast utgjorde en möjlighet för SRB, efter en ingående bedömning, och å andra sidan godtog panelen SRB:s synsätt att i princip kräva att en särskild garanti skulle ställas och att endast ”undantagsvis” tillåta möjligheten att göra undantag från ett sådant krav. Republiken Frankrike har således kritiserat överklagandepanelen för att i själva verket inte ha gjort någon faktisk kontroll av hur SRB utövat sitt utrymme för skönsmässig bedömning. För det andra har Republiken Frankrike gjort gällande att överklagandepanelen inte kontrollerat huruvida SRB hade utövat sin befogenhet på ett korrekt sätt när nämnden bedömde innehållet i garantin. För det tredje förklarade inte överklagandepanelen i det angripna beslutet omfattningen av SRB:s ”kringgärdade och begränsade” utrymme för skönsmässig bedömning vid prövningen av huruvida villkoren i artikel 12h.1 a–c i förordning nr 806/2014 var uppfyllda.

72 Tribunalen ska för det första pröva huruvida överklagandepanelen, såsom Republiken Frankrike har gjort gällande, godkände ett tillvägagångssätt som innebar att SRB ”i princip” krävde att en särskild garanti skulle ställas och endast ”undantagsvis” medgav att det var möjligt att göra undantag från ett sådant krav, vilket således innebar att SRB krävde en garanti utan att utöva sitt utrymme för skönsmässig bedömning, såsom det erinrats om i punkt 43 ovan, och följaktligen utan att först ha gjort en precis och konkret bedömning i det enskilda fallet av relevanta omständigheter.

73 Tribunalen erinrar inledningsvis om att enligt artikel 85.3 och 85.4 i förordning nr 806/2014 får varje fysisk eller juridisk person överklaga ett beslut från SRB, såsom beslut SRB/EES/2021/44, till överklagandepanelen; överklagandet ska innehålla skälen för detsamma och det ankommer på överklagandepanelen att pröva överklagandet. Härav följer att överklagandepanelen prövar de grunder som åberopats vid panelen.

74 I förevarande fall har Republiken Frankrike inte bestritt att klaganden vid överklagandepanelen, såsom framgår av sammanfattningen av grunderna i punkt 35 i det angripna beslutet, hade gjort gällande att SRB, via sin interna handbok och det offentliga vägledningsdokumentet, de facto uppställt ytterligare ett villkor för beviljande av ett undantag som inte föreskrevs i förordning nr 806/2014 samt att SRB således gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att överskrida sitt utrymme för skönsmässig bedömning, genom att åsidosätta de mål som eftersträvas med de tillämpade bestämmelserna och genom att frånta dem all praktisk rättsverkan. Klaganden vid överklagandepanelen hade i huvudsak gjort gällande att SRB:s tillvägagångssätt att inte ta hänsyn till situationen i det enskilda fallet (prövning *in abstracto)* gjort det praktiskt taget omöjligt att erhålla undantag.

75 Den berörda banken åberopade två garantier för att göra gällande att det inte fanns några rådande eller förväntade väsentliga, praktiska eller rättsliga hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen, i den mening som avses i artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014. De aktuella garantierna från moderföretaget med ansvar för dotterföretagets åtaganden ställdes år 2014 och 2015 i samband med ansökningar om undantag från tillsynskrav på individuell nivå och från likviditetskrav på individuell nivå, i enlighet med artiklarna 7 och 8 i förordning nr 575/2013.

76 Det ska preciseras att de argument som klaganden anförde vid överklagandepanelen till stöd för den första grunden inte avsåg SRB:s bedömning i sak av 2014 och 2015 års garantier, vilka den berörda bankkoncernen åberopade till stöd för sitt påstående att villkoret att det inte förelåg något hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen var uppfyllt. De aktuella argumenten avsåg nämligen SRB:s påstått felaktiga rättstillämpning genom att nämnden överskred sin befogenhet genom att mekaniskt och automatiskt tillämpa ett villkor som inte anges i artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014.

77 Det ankom således på överklagandepanelen att kontrollera huruvida SRB hade gjort en konkret bedömning i det enskilda fallet av den berörda bankkoncernens situation och av de garantier som åberopats till stöd för koncernens undantagsansökan, och huruvida SRB således hade iakttagit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning. I detta sammanhang ankom det på överklagandepanelen att kontrollera att SRB:s bedömning inte bestod i en granskning, utan hänsyn till situationen i det enskilda fallet (*in abstracto*), av 2014 och 2015 års garantier, utan i en trovärdig prövning med hänsyn till situationen i det enskilda fallet (*in concreto*).

78 Republiken Frankrike kan följaktligen inte vinna framgång med argumentet att de grunder och argument som klaganden anförde vid överklagandepanelen – nämligen att SRB gjorde en felaktig rättstillämpning genom att tillämpa artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014 på ett felaktigt sätt och överskred gränserna för sin behörighet – med nödvändighet borde ha föranlett överklagandepanelen att pröva huruvida SRB, mot bakgrund av samtliga relevanta omständigheter i det aktuella fallet, hade fog för att kräva en särskild garanti.

79 Mot bakgrund av de grunder som klaganden åberopade vid överklagandepanelen (se punkt 76 ovan) ska det fastställas huruvida överklagandepanelen gjorde en riktig bedömning när den fann att SRB:s bedömning – efter vilken SRB drog slutsatsen att det fanns en risk för att 2014

och 2015 års garantier inte skulle kunna fungera i ett scenario med bristande lönsamhet och att dessa garantier inte uppfyllde villkoret att det inte förelåg något hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen – hade varit verklig och företagits i det konkreta och enskilda fallet.

80 Tribunalen erinrar om att det i artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014 inte föreskrivs några precisa regler om hur villkoret att det inte finns några hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen ska uppfyllas, utan däri anges att SRB ska försäkra sig om att befintliga mekanismer, såsom garantier, i ett krisscenario är funktionellt likvärdiga med ett internt minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder och att det följaktligen inte finns någon risk för att om dotterbolagets icke-lönsamhetspunkt uppnås så kan ledningen i moderföretaget hypotetiskt besluta att dra sig ur dotterbolaget och på så sätt överge detsamma, och varken ”överföra medel i senare led” eller vidta förlustabsorberings- eller rekapitaliseringsåtgärder.

81 I förevarande fall innebar detta att överklagandepanelen skulle kontrollera att SRB hade gjort en faktisk och konkret granskning i det enskilda fallet av 2014 och 2015 års garantier och deras effektivitet i ett krisscenario som gjorde det möjligt för SRB att avgöra huruvida dessa befintliga mekanismer i ett likvidationsscenario var funktionellt likvärdiga med ett internt minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder och, följaktligen, huruvida de gjorde det möjligt för den berörda bankkoncernen att uppfylla villkoret att det inte förelåg något hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen.

82 För det första framgår det av det angripna beslutet, särskilt av punkterna 4, 7, 12, 15, 49, 68, 75, 76, 88, 108, 110 och 116, att överklagandepanelen prövade huruvida SRB hade gjort en konkret bedömning i det enskilda fallet (*in concreto*) av undantagsansökan.

83 Överklagandepanelen erinrade om att SRB hade understrukit att 2014 och 2015 års garantier hade ställts i ett annat sammanhang, nämligen, med tillämpning av artiklarna 7 och 8 i förordning nr 575/2013, för att göra det möjligt för den berörda bankkoncernen att få undantag från tillsynskrav för kapital, på individuell nivå, och från tillsynskrav på likviditet, på individuell nivå. Överklagandepanelen konstaterade att SRB hade framhållit att det fanns ett möjligt scenario där försämringen av dotterbolagets situation ledde till fallissemang när garantens finansiella stöd ännu inte hade lämnats. Överklagandepanelen påpekade att SRB hade ansett att syftena med garantierna inte längre var tillämpliga i ett sådant fall.

84 Överklagandepanelen angav att SRB i detta avseende hade stött sig på det interna resolutionsteamets bedömning. Såsom framgår av punkt 75 i det angripna beslutet hade resolutionsteamet uttryckt starka reservationer mot den omständigheten att rätten att ta en garanti i anspråk, när en sådan fanns, skulle bestå om dotterbolaget inte fullgjorde sina förpliktelser eller fallerade, och understrukit att dotterbolagets fordringsägare själva skulle kunna göra gällande en rättighet gentemot garanten, så att moderbolaget, det vill säga garanten, i slutändan skulle undgå sin rättsliga skyldighet att garantera dotterbolagets fallissemang vid den tidpunkt då det hade störst behov därav.

85 I punkt 75 i det angripna beslutet nämns även uttalanden från det interna resolutionsteamet, enligt vilka moderföretagets snabba överföring av medel skulle säkra dotterbolaget som konstaterats vara olönsamt i enlighet med artikel 21.3 i förordning nr 806/2014, och enligt vilka konstaterandet att dotterbolaget fallerar eller sannolikt kommer att fallera kan göras i en situation där dotterbolaget fortfarande kunde uppfylla sina skyldigheter och där 2014 och 2015 års garantier följaktligen ännu inte utlösts och inte kunde användas för att tillhandahålla det nödvändiga stödet.

86 Det framgår således av det angripna beslutet att SRB:s prövning av befintliga mekanismer inte var fiktiv, utan att den gjordes genom en verklig och konkret bedömning i det enskilda fallet av den berörda bankkoncernens situation. Republiken Frankrike kan således inte vinna framgång med argumentet att SRB automatiskt, och utan hänsyn tagen till situationen i det enskilda fallet (*in abstracto*), skulle ha krävt att en garanti ställs.

87 Härav följer att överklagandepanelen gjorde en riktig bedömning när den fann att SRB hade gjort en konkret prövning i det enskilda fallet (*in concreto*) av den berörda bankkoncernens situation för att fastställa huruvida koncernen uppfyllde villkoren i artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014.

88 För det andra följer slutsatsen att överklagandepanelen gjorde en riktig bedömning när den fann att SRB hade gjort en verklig och konkret bedömning i det enskilda fallet av den berörda bankkoncernens situation även av överklagandepanelens bedömning, bland annat i punkterna 73, 74 och 83 i det angripna beslutet. Överklagandepanelen angav otvetydigt däri att SRB hade ett utrymme för skönsmässig bedömning för att avgöra huruvida det förelåg hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen, och att SRB i detta sammanhang kunde dra slutsatsen att det inte förelåg några hinder och bevilja undantag, även om moderbolaget inte hade ställt någon garanti för sitt dotterbolag. I detta avseende preciserade överklagandepanelen att villkoret att det inte ska föreligga något hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen kunde vara uppfyllt enligt de särskilda rättsliga bestämmelser som föreskrivs i tillämplig nationell rätt och utifrån förekomsten av avtal koncernbolagen emellan.

89 För det tredje stöds SRB:s utövande av sitt utrymme för skönsmässig bedömning och den konkreta prövningen i det enskilda fallet (*in concreto*) av villkoret i artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014 även av överklagandepanelens konstaterande att resonemanget i det angripna beslutet kring att det inte förelåg några hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen varken grundade sig på det offentliga vägledningsdokumentet eller på SRB:s interna handbok, såsom framgår av punkterna 61–68 ovan.

90 Av detta skäl saknas det anledning att bifalla Republiken Frankrikes yrkande om att tribunalen ska vidta en processledningsåtgärd och förelägga SRB att lägga fram sin interna handbok i de versioner som var tillämpliga åren 2020 och 2021, med motiveringen att det i handboken i fråga angavs att ställandet av en garanti mellan resolutionsenheten och dess dotterbolag utgjorde ett tvingande villkor som de interna resolutionsteamen var skyldiga att iaktta vid tillämpningen av artikel 12h i förordning nr 806/2014.

91 Det ska i detta hänseende påpekas att hänvisningarna till SRB:s interna handbok i det angripna beslutet huvudsakligen görs inom ramen för överklagandepanelens svar på klagandens argument, vilka grundar sig på denna handbok. Det som Republiken Frankrike försöker styrka med stöd av SRB:s interna handbok, i de versioner som var tillämpliga år 2020 och år 2021, är verkningslöst, eftersom detta inte gör det möjligt att ifrågasätta överklagandepanelens slutsats att SRB faktiskt gjorde en konkret bedömning i det enskilda fallet (*in concreto*) av villkoret att det inte förelåg något hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen för dotterbolaget i den berörda bankkoncernen.

92 Inget argument som Republiken Frankrike har anfört är av sådan art att denna slutsats kan ifrågasättas.

93 Som ett första argument har Republiken Frankrike kritiserat överklagandepanelen för att ha godtagit SRB:s synsätt, vilket bestod i att presumera att garantierna inte kunde tas i anspråk i händelse av kris och för att inte ha gjort en fördjupad analys av nationell rätt för att bedöma denna fråga.

94 Tribunalen kan inte godta denna argumentation. Såsom framgår av bland annat punkt 86 ovan försäkrade sig överklagandepanelen istället om att SRB hade gjort en konkret bedömning i det enskilda fallet (*in concreto*) av de omständigheter som hade lagts fram, utan att i detta avseende tillämpa någon som helst ”presumtion”. För övrigt framgår det inte av det angripna beslutet att den berörda bankkoncernen eller klaganden vid överklagandepanelen skulle ha identifierat bestämmelser i tillämplig nationell rätt eller avtal inom denna koncern som skulle ha gjort det möjligt att uppfylla villkoret i artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014. De enda bevis som lagts fram till stöd för undantagsansökan, till styrkande av att det inte fanns några hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen, avser 2014 och 2015 års garantier. Dessa garantier har emellertid just varit föremål för en konkret bedömning i det enskilda fallet genom SRB:s försorg.

95 Tribunalen underkänner under alla omständigheter Republiken Frankrikes argument om att SRB skulle ha gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att bortse från de gynnsamma effekterna av befintliga ”interna arrangemang” i ett resolutionsscenario och genom att anse att 2014 och 2015 års garantier inte kunde tas i anspråk i ett krisscenario. Det saknas nämligen belägg för dessa argument som åberopats av Frankrike.

96 Republiken Frankrike har nämligen inte angett vilka ”interna arrangemang” som landet åberopat till stöd för sitt resonemang, och än mindre på vilket sätt dessa arrangemang skulle ha kunnat medföra gynnsamma effekter om ett resolutionsscenario inträffar.

97 Vidare har Republiken Frankrike inte nämnt någon nationell lagbestämmelse eller någon nationell rättsprincip till stöd för sitt argument att 2014 och 2015 års garantier kan tas i anspråk. Frankrike har på sin höjd hänvisat till en dom från Cour de cassation (Högsta domstolen, Frankrike) av den 4 februari 1985, i vilken det slås fast att begreppet ”koncernintresse” på vissa villkor kan göra det möjligt att utesluta ett strikt försvar av ett bolags sociala intressen när det beviljar finansiellt stöd till ett annat bolag i samma koncern. Vad gäller begreppet ”koncernintresse” har Republiken Frankrike i sin replik med en länk hänvisat till en rapport från juni 2015, med rubriken ”*Vers une reconnaissance de l’intérêt de groupe dans l’Union européenne*?”, *Rapport du Club des Juristes (Commission Europe)*, vari kortfattat räknas upp de villkor som ska uppfyllas i fransk rätt ”för att förhindra att ledningen kvalificerar socialt stöd mellan koncernbolag som missbruk av sociala medel” (sidorna 16 och 17 i rapporten).

98 Tribunalen konstaterar att såväl Republiken Frankrikes förklaringar som innehållet i den rapport som landet hänvisat till åtminstone är vaga och oprecisa. De gör det inte på något sätt möjligt att fastställa vilka slutsatser som SRB borde ha dragit därav i förevarande fall, med avseende på 2014 och 2015 års garantier. Såsom framgår av Republiken Frankrikes egna inlagor måste dessutom vissa villkor vara uppfyllda för att begreppet ”koncernintressen” ska kunna göra det möjligt att utesluta ett strikt försvar av ett bolags sociala intressen. Republiken Frankrike har emellertid inte förklarat på vilket sätt dessa villkor ska ha varit uppfyllda i förevarande fall.

99 Som ett andra argument har Republiken Frankrike gjort gällande att SRB begick fel i sin tolkning av artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014 på grund av att lagstiftaren endast hänvisat till ”väsentliga” och ”förväntade” hinder, och inte till ”allehanda eventuella framtida hinder”, och att det inte har visats att några sådana hinder föreligger i förevarande fall.

100 Detta argument kan inte godtas. Överklagandepanelen gjorde nämligen inte någon felaktig tolkning av artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014 när den fann att hindret för snabb överföring av 2014 och 2015 års garantier och den risk som detta medförde faktiskt motsvarade begreppen ”risk” och ”rådande eller förväntade väsentliga hinder”, i den mening som avses i ovannämnda bestämmelse. Såsom framgår av punkterna 82–85 ovan visar den prövning som överklagandepanelen företagit för att avgöra huruvida SRB hade gjort en konkret bedömning i det enskilda fallet (*in concreto*) av undantagsansökan att 2014 och 2015 års garantier hade ställts i ett annat sammanhang och att det i vissa scenarier förelåg en väsentlig risk för att dessa garantier inte, eller inte längre, skulle kunna tas i anspråk.

101 För det andra har Republiken Frankrike gjort gällande att överklagandepanelen begick ett fel när den fann att SRB hade gjort en konkret prövning i det enskilda fallet (*in concreto*) av den berörda bankkoncernens situation för att fastställa ett proportionerligt ”innehåll” i garantin. Republiken Frankrike har gjort gällande att SRB automatiskt och utan en konkret bedömning av situationen i det enskilda fallet fastställde det aktuella innehållet till ett minimum som motsvarade det hypotetiska belopp för det interna minimikravet för kapitalbas och kvarstående skulder som skulle ha tillämpats om undantag inte var för handen, och att detta innehåll följaktligen inte var proportionerligt.

102 Tribunalen godtar inte dessa argument. Överklagandepanelen erinrade nämligen, i punkt 75 i det angripna beslutet, om att det var nödvändigt för SRB att rimligen vara övertygad om att den befintliga garantin var funktionellt likvärdig med det interna minimikravet för kapitalbas och kvarstående skulder som fanns i förväg i ett krisscenario. Överklagandepanelen underströk vidare att SRB i förevarande fall, inom ramen för sitt utrymme för skönsmässig bedömning (se punkt 43 ovan) hade funnit att de enda garantier från 2014 och 2015 som den berörda bankkoncernen hade lämnat till stöd för sin undantagsansökan innebar en risk för att de inte skulle kunna tas i anspråk i ett krisscenario och således inte kunde anses vara några garantier. Slutligen påpekade överklagandepanelen att SRB, för att täcka den aktuella risken, hade ansett att det var nödvändigt med en garanti som var funktionellt likvärdig med det interna minimikravet för kapitalbas och kvarstående skulder i ett krisscenario och till ett belopp som motsvarade det hypotetiska beloppet för nämnda interna minimikrav för kapitalbas och kvarstående skulder.

103 Härigenom gjorde överklagandepanelen en riktig bedömning när den fann att SRB hade gjort en konkret prövning i det enskilda fallet (*in concreto*) av situationen för den berörda bankkoncernen för att fastställa garantins innehåll.

104 Vidare kan, under alla omständigheter och av de skäl som anges i punkterna 96–98 ovan, tribunalen inte godta de argument avseende tillämpningen av fransk rätt som Republiken Frankrike har anfört för att visa att överklagandepanelen begick ett fel vid sin prövning av SRB:s tillvägagångssätt för att fastställa innehållet i garantin och i syfte att fastställa att SRB inte tagit hänsyn till situationen i det enskilda fallet och att nämnden intagit ett oproportionerligt synsätt.

105 För det tredje har Republiken Frankrike gjort gällande att överklagandepanelen angav att SRB förfogade över ett ”kringgärdat och begränsat” utrymme för skönsmässig bedömning vid prövningen av de villkor som anges i artikel 12h.1 a-c i förordning nr 806/2014 för att bevilja undantag, men att överklagandepanelen inte förklarade omfattningen av detta utrymme för skönsmässig bedömning och följaktligen inte heller undersökte vilka slutsatser som skulle dras av detta bedömningsutrymme i förevarande fall.

106 Tribunalen kan inte godta dessa argument.

107 Det framgår nämligen av punkterna 18–20 ovan att artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014 delvis föreskriver en normbunden behörighet för SRB och delvis ger SRB ett utrymme för skönsmässig bedömning.

108 Såsom överklagandepanelen underströk i punkterna 58–61 i det angripna beslutet, är det utrymme för skönsmässig bedömning som avses i det andra steget (se punkt 20 ovan) inte relevant i förevarande fall, eftersom den omtvistade frågan inte är huruvida SRB utövade denna befogenhet på ett korrekt sätt när samtliga villkor väl var uppfyllda. Såsom det har erinrats om i punkt 43 ovan är SRB visserligen skyldig att avslå en undantagsansökan när ett av de kumulativa villkoren i artikel 12h.1 i förordning nr 806/2014 inte är uppfyllt, men SRB har ett visst utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att fastställa under vilka omständigheter det tredje av dessa villkor, avseende att det inte föreligger något hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen, är uppfyllt.

109 Med hänsyn till de grunder som avser att SRB skulle ha fastställt ett automatiskt garantikrav för att bevilja undantag och därmed överskridit sitt utrymme för skönsmässig bedömning i det första steget, ankom det således på överklagandepanelen att pröva huruvida SRB verkligen gjort en konkret bedömning i det enskilda fallet (*in concreto*) när SRB analyserade situationen för den berörda bankkoncernen och 2014 och 2015 års garantier som den fört på tal och drog slutsatsen att de var ineffektiva och att det var nödvändigt att moderbolaget ställer en garanti till förmån för sitt dotterbolag.

110 Det framgår emellertid av resonemanget i punkterna 22–103 ovan att överklagandepanelen faktiskt gjorde den bedömning som anges i punkt 109 ovan. Det framgår även av ovannämnda punkter att överklagandepanelen, efter denna prövning, gjorde en riktig bedömning när den fann att SRB faktiskt hade gjort en konkret bedömning i det enskilda fallet (*in concreto*) och att nämnden således varken hade skapat eller tillämpat ett nytt villkor som inte föreskrivs i artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014 eller därvid överskridit sitt utrymme för skönsmässig bedömning enligt denna bestämmelse.

111 Mot bakgrund av dessa omständigheter fanns det ingen anledning för överklagandepanelen att närmare förklara räckvidden av SRB:s utrymme för skönsmässig bedömning eller att undersöka vilka slutsatser som skulle dras därav.

112 Mot denna bakgrund kan talan inte vinna bifall såvitt avser den första grundens andra del.

113 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen

114 Republiken Frankrike har gjort gällande att rättssäkerhetsprincipen har åsidosatts på grund av att de kriterier som SRB tillämpade vid prövningen av undantagsansökan varken var klara eller precisa och inte kunde förutses av den berörda bankkoncernen. Republiken Frankrike har i detta avseende preciserat att det vid tidpunkten för ansökan om undantag från minimikravet för kapitalbas och kvarstående skulder inte angavs i det offentliga vägledningsdokumentet, avsett att definiera SRB:s praxis med avseende på nämnda minimikrav, att det var nödvändigt att ställa en garanti, samt att kravet på en garanti fanns angivet i SRB:s interna dokumentation.

115 SRB har bestritt dessa argument.

116 Rättssäkerhetsprincipen utgör en grundläggande unionsrättslig princip som bland annat ställer krav på att en reglering ska vara klar och precis, så att enskilda på ett otvetydigt sätt kan få kännedom om sina rättigheter och skyldigheter och vidta åtgärder i enlighet därmed (dom av den 9 mars 2017, Polen/kommissionen, C-105/16 P, ej publicerad, EU:C:2017:191, punkt 54).

117 Rättssäkerhetsprincipen kräver bland annat att rättsregler ska vara klara och precisa samt att tillämpningen av dessa ska vara förutsebar, i synnerhet om rättsreglerna kan få negativa konsekvenser för enskilda och företag (dom av den 28 september 2022, Malacalza Investimenti/ECB, T-552/19 OP, ej publicerad, EU:T:2022:587, punkt 52).

118 Detta krav medför att varje rättsakt som är avsedd att ha rättsverkningar måste stödja sin bindande verkan på en unionsbestämmelse vilken uttryckligen ska anges som rättslig grund och vari föreskrivs den rättsliga form rättsakten ska ha (se dom av den 19 juni 2015, Italien/kommissionen, T-308/11, EU:T:2015:394, punkt 123 och där angiven rättspraxis). Förutsebarhetsprincipen ingår i rättssäkerhetsprincipen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juli 2014, National Iranian Oil Company/rådet, T-578/12, ej publicerad, EU:T:2014:678, punkterna 111 och 112).

119 Det ska för det första erinras om att den bestämmelse vars tillämpning är central i förevarande tvist är artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014. I denna bestämmelse föreskrivs att för att undantag från det interna minimikravet för kapitalbas och kvarstående skulder ska kunna beviljas krävs det att det inte finns några ”rådande eller förväntade väsentliga, praktiska eller rättsliga hinder för att resolutionsenheten snabbt ska kunna överföra medel ur kapitalbasen eller återbetala skulder till ett dotterföretag”. Tribunalen finner att denna bestämmelse är klar, precis och förutsebar vad gäller dess verkningar, det vill säga att den föreskriver att förekomsten av ett hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen utgör hinder för att bevilja undantag.

120 Dels kan det inte krävas att artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014 anger de olika konkreta fall då villkoret i denna bestämmelse är uppfyllt eller inte, eftersom alla dessa situationer inte kan fastställas i förväg av lagstiftaren (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 juli 2017, Marco Tronchetti Provera m.fl., C-206/16, EU:C:2017:572, punkt 42). Det är nämligen inte möjligt att räkna upp exempel på hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen, lika lite som det inte kan krävas av lagstiftaren att de åtgärder som säkerställer att villkoret för att sådana hinder inte föreligger ska anges på ett positivt sätt.

121 Dels utgör rättssäkerhetsprincipen inte hinder för att de berörda myndigheterna har ett utrymme för skönsmässig bedömning vid tillämpningen av de kriterier som har fastställts i lagstiftningen. Den omständigheten att SRB har ett utrymme för skönsmässig bedömning att bedöma huruvida det föreligger hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen, eller att bedöma hur detta villkor lämpligen ska vara uppfyllt, innebär inte att rättssäkerhetsprincipen har åsidosatts.

122 I detta sammanhang ska det påpekas att Republiken Frankrike i sina inlagor har uppgett sig inte göra gällande att artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014 under alla omständigheter förbjöd SRB att kräva en särskild garanti, och således har Frankrike i huvudsak medgett SRB enligt denna bestämmelse fick kräva en särskild garanti. Den garantibegäran som SRB framställt till det berörda bankdotterbolagets moderbolag är således inte a priori oförutsebar och utgör således inte ett åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen.

123 För det andra ska tribunalen pröva Republiken Frankrikes argument att de ekonomiska aktörerna har mottagit motstridiga signaler vad gäller det offentliga vägledningsdokumentet och SRB:s interna handbok, och att de således kunde hysa rimliga tvivel om den korrekta tolkningen av artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014. Republiken Frankrike har nämligen gjort gällande att det vid tidpunkten för undantagsansökan inte någonstans i det offentliga vägledningsdokumentet – avsett att upplysa bankerna om SRB:s praxis avseende minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder – angavs att det var nödvändigt att ställa en garanti, utan att SRB i sin interna handbok hade ställt krav på en särskild garanti för att undantag skulle beviljas från minimikravet på eget kapital. Republiken Frankrike har understrukit att detta krav på en särskild garanti inte uttryckligen nämndes i det offentliga vägledningsdokumentet förrän i juni 2022. Enligt Republiken Frankrike förelåg det således stora skillnader mellan tillämplig lagstiftning (där det inte fanns något krav på särskild garanti), det offentliga vägledningsdokumentet (som inte föreskrev någon särskild garanti före juni 2022) och SRB:s interna handbok (som innehöll ett sådant tvingande krav), något som kan anses utgöra ett åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen.

124 Tribunalen kan inte godta dessa argument.

125 För det första finner tribunalen att även om det, vid tidpunkten för den undantagsansökan som föranledde det angripna beslutet, är riktigt att kravet på en särskild garanti för att uppfylla villkoret om avsaknad av hinder för överföring av eget kapital ur kapitalbasen inte förekom i det offentliga vägledningsdokumentet, så innebar detta inte att SRB aldrig kunde begära en sådan garanti. Bankerna kunde inte rimligen tolka avsaknaden av ett uttryckligt omnämnande i detta avseende som att SRB själv definitivt avstått från kravet på en särskild garanti.

126 För det andra angavs det därvid tydligt i 2020 års offentliga vägledningsdokument att den som ansökte om undantag ”[skulle] visa att det inte [fanns] något hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen eller återbetalning av skulder”. I 2020 års offentliga vägledningsdokument erinras således otvetydigt om den resultatförpliktelse som åvilar dem som ansöker om undantag – det vill säga förekomsten av en mekanism för överföring av koncerninterna förluster som säkerställer att det går att undanröja potentiella hinder för överföring av medel ur kapitalbasen – men detta vägledningsdokument har inte begränsat möjligheterna till mekanismer för att uppnå detta. Härigenom har SRB underförstått medgett att mekanismen i fråga kan ta formen av en garanti från moderföretaget till förmån för dess dotterbolag.

127 Republiken Frankrike kan i detta avseende inte vinna framgång med att åberopa domen av den 12 februari 2014, Beco/kommissionen (T-81/12, EU:T:2014:71), i vilken tribunalen slog fast att rättssäkerhetsprincipen hade åsidosatts. Den aktuella domen rörde ett tillkännagivande från kommissionen, avsett som upplysning till ekonomiska aktörer, men som ledde till ett motsatt resultat i det att det sänt ”motstridiga signaler”. Av de skäl som anges i punkt 126 ovan konstaterar tribunalen emellertid att det i förevarande fall inte förekommit några motstridiga signaler och ej heller har några oförutsebara åtgärder vidtagits.

128 För det tredje finner tribunalen – i motsats till vad som gjorts gällande av Republiken Frankrike – att den skriftväxling som ägde rum mellan den berörda bankkoncernen, SRB och det interna resolutionsteamet under förvaltningsförfarandet kan beaktas vid bedömningen av huruvida rättssäkerhetsprincipen har iakttagits, vilket är något som inte enbart fastställs utan hänsyn tagen till situationen i det enskilda fallet (*in abstracto*). Överklagandepanelen erinrade, bland annat i punkterna 73 och 87 i det angripna beslutet, om att SRB och det interna resolutionsteamet

tydligt hade reserverat sig mot likviditets- och kapitalåtagandena för dotterbolaget genom 2014 och 2015 års garantier. Den berörda bankkoncernen hade således därigenom informerats om SRB:s ståndpunkt i förevarande fall.

129 För det fjärde framgår det av prövningen av den första grunden att överklagandepanelen inte på något sätt godkänt en praxis som SRB ska ha tillämpat bestående i ett principiellt och automatiskt krav på att den berörda bankkoncernen ska ställa en särskild garanti. Nämnda överklagandepanel gjorde nämligen en riktig bedömning när den fann att SRB hade gjort en konkret prövning av det aktuella fallet, i synnerhet av 2014 och 2015 års garantier.

130 SRB har i detta avseende korrekt uppgett sig ha gjort en bedömning från fall till fall under 2020 års resolutionsplaneringscykel och inte begärt garanti från alla banker. SRB har nämligen uppgett sig ha beviljat sex undantag, varav tre utan garantier. Denna faktiska omständighet stöder överklagandepanelens slutsats att SRB inte automatiskt och utan hänsyn tagen till situationen i det enskilda fallet (*in abstracto*) krävt ställande av en särskild garanti.

131 Slutligen var SRB:s interna handbok, i dess lydelse åren 2020 och 2021, inte tillgänglig för den berörda bankkoncernen. Under dessa omständigheter kan detta dokument inte ha gett ”motstridiga signaler” eller vilselett den berörda bankkoncernen. Det framgår inte heller av någon punkt i det angripna beslutet att överklagandepanelen skulle ha lämnat sitt godkännande till att SRB rent mekaniskt tillämpade instruktioner i sin interna handbok.

132 Mot denna bakgrund kan talan inte vinna bifall såvitt avser den andra grunden.

Den tredje grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten

133 Republiken Frankrike har gjort gällande att överklagandepanelen gjorde en felaktig bedömning när den fann att SRB hade uppfyllt sin motiveringsskyldighet. Enligt Republiken Frankrike är motiveringen i SRB:s beslut, som godkänts av överklagandepanelen, bristfällig, eftersom det utifrån denna motivering inte var möjligt att förstå varför villkoret i artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014 inte var uppfyllt eller vilka egenskaper som kännetecknar en garanti som kan motsvara SRB:s förväntningar. SRB har således inte motiverat på vilket sätt det förelåg ett hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen eller för resolutionsenhetens snabba inlösen av dotterbolagets skulder. Republiken Frankrike har tillagt att överklagandepanelen begränsade sig till att ange att det som tillhandahållits av den berörda bankkoncernen (bland annat 2014 och 2015 års garantier) kunde vara otillräckligt i ett krisscenario för att säkerställa en snabb överföring av medel ur kapitalbasen och att en sådan motivering inte kan motivera att det föreligger ”rådande eller förväntade väsentliga, praktiska eller rättsliga hinder” för en snabb överföring av medel.

134 SRB har gjort gällande att talan inte kan bifallas såvitt avser denna grund.

135 Tribunalen gör följande bedömning. Den motivering som krävs enligt artikel 296 EG ska vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet och det ska klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att behörig domstol ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt (se dom av den 8 maj 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punkt 85 och där angiven rättspraxis).

136 Frågan huruvida kravet på motivering är uppfyllt ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda målet, bland annat rättsaktens innehåll, de anförda skälen och det intresse av att få förklaringar som de till vilka rättsakten är riktad, eller andra personer som berörs av den, i den mening som avses i artikel 263 fjärde stycket FEUF, kan ha. Det krävs dock inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av ett beslut uppfyller kraven i artikel 296 FEUF inte ska ske endast utifrån motiveringens lydelse, utan även utifrån det sammanhang i vilket den ingår och samtliga rättsregler på det aktuella området (se dom av den 8 juli 2020, Crédit agricole/ECB, T-576/18, EU:T:2020:304, punkt 130 och där angiven rättspraxis).

137 I förevarande fall finner tribunalen – mot bakgrund av de grunder som klaganden har åberopat vid överklagandepanelen (se punkterna 76–78 ovan) – att överklagandepanelen i det angripna beslutet specificerade de faktiska och rättsliga omständigheter som var av väsentlig betydelse; beslutsskälen gjorde det möjligt dels för Republiken Frankrike att få kännedom om skälen för nämnda beslut, så att Republiken Frankrike kunde väcka talan mot detsamma, dels för unionsdomstolen att pröva beslutets lagenlighet.

138 Republiken Frankrike har nämligen kunnat bestrida lagenligheten av överklagandepanelens resonemang i det angripna beslutet. Republiken Frankrike har nämligen kunnat göra gällande att överklagandepanelen godtog SRB:s felaktiga tolkning av artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014 och underlåtit att beakta att SRB ”överskridit sin behörighet”. Såsom framgår av bedömningen ovan av de grunder och argument som anförts i ansökan har tribunalen dessutom kunnat uttala sig om dessa argument och utöva sin kontroll av det angripna beslutets lagenlighet.

139 I synnerhet har de skäl (se bland annat punkterna 82–88 ovan) som överklagandepanelen grundade sig på för att dra slutsatsen att SRB hade gjort en konkret bedömning av den berörda koncernens situation, gjort det möjligt för Republiken Frankrike att få kännedom om skälen till överklagandepanelens bedömning.

140 I vart fall gjorde skälen i SRB:s beslut det möjligt för Republiken Frankrike att förstå varför SRB ansåg det vara nödvändigt att moderbolaget ställde en garanti till förmån för sitt dotterbolag för att villkoret i artikel 12h.1 c i förordning nr 806/2014 skulle vara uppfyllt och varför SRB ansåg 2014 och 2015 års garantier vara otillräckliga i detta avseende. Det ska tilläggas att den berörda bankkoncernen var väl medveten om sammanhanget. Såsom framgår av det angripna beslutet och av SRB:s beslut har det nämligen under förvaltningsförfarandet förekommit diverse skriftväxlingar och intensiva diskussioner mellan den berörda bankkoncernen och SRB; det lämnades detaljerade förklaringar om varför dessa garantier ansågs vara otillräckliga, och det interna resolutionsteamet, med ansvar för den berörda bankkoncernen, överlämnade till koncernen en förteckning med de viktigaste beståndsdelarna i en garanti, vilka ansågs vara relevanta för att längre fram bedöma undantagsansökan.

141 Republiken Frankrike kan följaktligen inte vinna framgång med sitt påstående att det angripna beslutet inte har motiverats i tillräcklig utsträckning.

142 Talan kan därmed inte bifallas såvitt avser den tredje grunden.

143 Mot denna bakgrund ska talan ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

144 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. SRB har yrkat att Republiken Frankrike ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Republiken Frankrike har tappat målet, ska SRB:s yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (tredje avdelningen i utökad sammansättning)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Republiken Frankrike ska ersätta rättegångskostnaderna.

Schalin Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 10 juli 2024.

Underskrifter